

РОЗДІЛ VI. ЛІНГВОГЕОГРАФІЯ, СОЦІОЛІНГВІСТИКА, ОНОМАСТИКА Й ТЕРМІНОЛОГІЯ: АКТУАЛЬНІ ПІДХОДИ, КАТЕГОРІЇ ТА АСПЕКТИ

Тетяна Вільчинська

ORCID: <http://orcid.org/0000-0003-4881-6132>

DOI 10.31558/1815-3070.2020.40.1.10

УДК 811.161.2.373.23

АНТРОПОНІМИ ЯК МАРКЕР ІДІОСТИЛЮ ПИСЬМЕННИКА В ПУБЛІЦИСТИЧНИХ ТЕКСТАХ (ДО 115-РІЧЧЯ НАРОДЖЕННЯ УЛАСА САМЧУКА)

У статті проаналізовано антропоніми в публіцистичному тексті «На білому коні» Уласа Самчука. З'ясовано, що вони становлять вагомий відсоток лексичних одиниць твору та демонструють інтелектуальний потенціал письменника. Встановлено їхні функції та специфіку лінгвалізації в дослідженому тексті, що дає підстави вважати антропоніми маркерами ідіостилу письменника в автобіографічній публіцистиці.

Ключові слова: літературна ономастика, антропонім, прізвище, ім'я, публіцистичний текст, У. Самчук.

Сучасне мовознавство характеризується посиленням інтересом до вивчення літературної ономастики. І якщо в 90-му році на Шостій республіканській ономастичній конференції в Одесі висловлювалася думка про те, що в Україні ще не час займатися літературною ономастикою, оскільки залишається багато онімів, які функціонують у суспільстві на межі зникнення разом із відповідними об'єктами або носіями місцевих говірок (Бучко), то сьогодні спостерігаємо її активний розвиток (Luchuk 210). Українська ономастика на межі ХХ–ХХІ століть поповнилася значною кількістю праць, присвячених питанням термінології літературної ономастики, класифікації поетонімів, лінгвальним та екстралінгвальним чинникам впливу на процеси творення і функціонування онімів у художньому тексті (Г. Бачинська, В. Калінкін, О. Карпенко, Ю. Карпенко, Г. Лукаш, В. Лучик, Є. Отін, М. Торчинський та інші). Чільне місце у таких працях посідають проблеми антропонімії з огляду на високу цінність для людини її найменування (Carnegie 86).

В останні десятиліття цей важливий компонент мовного ономастикону активно студіювали Л. Белей, С. Медвідь-Пахомова, П. Чучка, І. Фаріон та інші. Водночас, незважаючи на тривале зацікавлення антропонімією в мові і мовленні, в художніх творах, історичних текстах, публіцистиці спостерігаємо необмежені можливості для її вивчення. Цікавою і малодослідженою в цьому плані є мемуаристика Уласа Самчука, зокрема книга спогадів про Другу світову війну «На білому коні», яка до українського читача дійшла лише на початку 90-х років ХХ ст., та й то в періодиці, і справила значний вплив на формування літературного процесу в Україні.

Актуальність теми запропонованої розвідки визначається дослідницьким інтересом до антропонімів, що, завдяки своїм виражальним можливостям, багатству функцій, несподіваним авторським експериментам, є важливим репрезентантом творчого задуму письменника.

Зазначимо, що ономатворчість як прикмета ідіостилю визначається ступенем навантаженості власних назв у художньому тексті і стає релевантною ознакою авторської манери письма, оскільки саме оними здатні поєднувати в собі і відбивати різні площини реальної та ірреальної дійсності (просторову, часову, суспільну та інші).

Метою статті є встановлення специфіки антропонімних одиниць як маркерів авторського ідіостилю в публіцистичній спадщині У. Самчука.

Зауважимо, що Улас Самчук належить до тих письменників, які дотепер належно не поціновані в Україні, тривалий час він був обділений увагою критиків, літературознавців, і лише в останні десятиріччя з'явилися праці, присвячені його творчості, але виконані здебільшого в літературознавчому аспекті (С. Бородіца, Р. Гром'як, С. Гупало, Я. Поліщук, І. Руснак, О. Тарновський, М. Ткачук, В. Шевчук), рідше – мовознавчому (Г. Аркушин, Н. Бабич, Т. Вільчинська, А. Ковтун, М. Крупа, С. Панцьо та інші). Аналіз онімікону в публіцистиці У. Самчука, з одного боку, сприятиме подальшому вивченню особливостей літературної ономастики загалом та антропонімікону зокрема, з іншого – дасть змогу глибше зрозуміти постать самого автора.

Об'єктом дослідження стали антропоніми як компоненти онімного простору і конституенти письменницького ідіостилю. Предметом – особливості їхньої лінгвалізації в публіцистичному тексті.

Матеріалом послужила книга автобіографічної публіцистики У. Самчука «На білому коні», видана в серії «Броньбійна публіцистика», про події в Україні в роки Другої світової війни, про те, наскільки важко було українському інтелігентові в умовах окупації, про непросту долю наших співвітчизників в еміграції. Перебуваючи за межами України, письменник прагнув зберегти свою людську і національну гідність, умів передати настрої земляків та непереборну тягу до рідної землі. Як і властиво публіцистичній творчості, зокрема автобіографічній, до якої і належить аналізований текст, предметом зображення тут стали «факти, епізоди та обставини життєвого шляху автора, подані в контексті політичного і культурного розвитку суспільства з метою пропаганди авторського світогляду, переконань, моральної позиції. Автобіографічність, іманентна публіцистичному мисленню, зумовлена ідейно-естетичним прагненням автора показати дійсність у її загальних вимірах крізь призму власного досвіду» (Мукhailyn 224). Отже, події і персонажі тут не вигадані. Це автобіографічний твір, що охоплює період Другої світової війни і довоєнний. І хоча з часу його написання (1956) минуло більше ніж півстоліття, там можна знайти багато гіркої правди і про наше сьогодення.

Зважаючи на специфіку публіцистичного тексту, «своєрідність особистості автора в якому виявляється виразніше, рельєфніше, ніж у художній літературі»

(Mykhailyn 224), у дослідженні перевагу віддаємо термінам «онім» та «антропонім», на відміну від «поетонім» – будь-якої власної назви саме в художньому творі (поетичному, прозовому, драматичному) (Buchko 150). І якщо автор художнього тексту у власній ономасторчості більшою мірою вільний у своєму виборі, то публіцист насамперед керується прагненням вплинути на читача, долучити його до свого життєвого досвіду. У цьому виді творчості на перший план виходить досягнення суспільного, морального, загальнолюдського значення фактів і явищ із життя автора (Mykhailyn 224).

Певні відмінності спостерігаємо і у функціях онімів та поетонімів. Так, основною функцією онімів є номінативно-ідентифікаційно-диференційна, крім неї, власні назви ще виконують інформаційну, експресивну, пізнавальну, акумулюючу (Buchko 187); тоді як у найзагальнішому вигляді функцію поетоніма можна назвати «естетичною, поетичною, стилістичною» (Kalynkyn 290). Відтак, якщо поетоніми покликані забезпечити «образність художнього мовлення» (Kalynkyn 279), то оніми в публіцистичному тексті виконують насамперед номінативну, інформативну, ідеологічну функції, а вже потім естетичну, експресивну, оцінну.

Відомо, що роль онімного простору в структурі тексту визначається його системною організацією. У широкому розумінні одиницями такої системи є антропоніми, топоніми, хрононіми, ергоніми, ідеоніми, рідше – інші власні назви, у вузькому – йдеться про упорядковане використання антропонімів.

Зазначимо, що О. Карпенко, досліджуючи антропоніми з погляду когнітивної ономастики як одиниці відповідного фрейму, пропонує серед його антропонімічних кіл розмежовувати такі: найменування членів родини та близьких друзів; назви людей, яких носій ментального лексикону знає особисто; найменування історичних осіб та безденотатні антропоніми, яких носій ментального лексикону або взагалі не знає, або не знає, але може ідентифікувати, або ж знає, але відокремлює від денотатів (Karpenko 24-25). Подібне структурування беремо за основу і в нашому дослідженні.

Найчисельнішими та найвагомішими в аналізованому тексті є групи антропонімів на позначення близьких друзів автора та людей, яких він знав особисто – колег за фахом, сусідів, земляків, тобто людей, з якими У. Самчук співжив, зустрічався, дружив, у яких шукав підтримки і яким допомагав сам, на яких рівнявся, в яких учився, твори яких читав, мистецькими та науковими здобутками яких захоплювався, чию музику слухав і под.

Так, У. Самчук тепло відгукується про найближчих для нього людей – свою першу дружину *Марію* (варіант *Марусю*) та кохану жінку *Олену Кравтурст*. Пор.: *З особливою ніжністю і любов'ю згадую мою першу дружину Марусю...* (Samchuk (a) 12) і *...найголовнішою і найдорожчою для мене людиною у цьому просторі була Олена Кравтурст* (Samchuk (a) 21).

На засадах активного гуманізму автора засновані спогади про його побратимів по перу, яких він називає «гордими лицарями непереможного духа»,... гартованих досвідом, випалених вогнем ідеалізму, злитих тілом і духом в «непереможні кагорти», котрі чекали, «коли виб'є наша година і заграє сурма,

щоб рушити в похід і перемогти» (Samchuk (b) 19). Поза увагою У. Самчука не залишалися артисти, художники, музиканти, науковці – ціла низка самобутніх талантів, імена яких уперто замовчувалися, а тепер знайшли теплий відгук, аналітичне і водночас емоційне слово в його спогадах. Це засвідчують численні антропоніми, які в подібних текстах, за словами Г. Бачинської, «несуть певну інформацію про міграційні рухи населення в різні історичні періоди» (Bachynska 19). Прикладами таких назв у досліджуваному матеріалі є прізвища – подекуди з іменами, подекуди без, напр.: *Юрій Луца, Олена Теліга, Олег Ольжич, Степан Смаль-Стоцький, Микита Шаповал, Сергій Шелухин, Богдан Гнатевич, Микола Селешко, Ярослав Барановський та Горбачевський, Маланюк, Панченко-Юревич* і багато інших. Загалом більше автентичного засвідчують саме прізвища: *Ольгерд (Олег) Бочковський, Реймон (Роман) Гнатишин*.

Письменник намагається знайти найважливіші підсвідомі первні, що виявляються в цих непересічних постатях, як-от у спогадах про Є. Маланюка: *Він поет-воїн з титулом інженера, з твердим стилосом і стилетом. На тлі нашої безпредметної літературної буденщини Маланюк вичував і розумів нашу історично зумовлену проблематику, був утаємничений в її підземні течії і був важливим сейсмографом її поворотів і змін. Кожна зустріч з цим потужним співмайстром нашої модерної духовності була для мене хвилююче привабливою* (Samchuk (b) 42).

Зауважимо, що досить часто автор вдається до метафор, епітетів, прикладок, за допомогою яких акцентує увагу на певних індивідуальних рисах знайомих йому людей або їхніх досягненнях. Зокрема, коли згадує *ліричного, мімозного поета Олександра Олеся, упокореного бунтівника Спиридона Черкасенка, тихо екзальтованого півченця, півдемона Олексу Стефановича, серафимічну дівчину Оксану Лятуринську, симбіозно-апостольську постать юного Олега Ольжича, невтомного золотоуста і вчителя минулого Дмитра Дорошенка, одвічного мрійника у постаті дипломата Миколи Галагана* (Samchuk (a) 7–8). Вживання відповідних антропонімів демонструє спробу У. Самчука звільнитися від підросійського минулого і не використовувати патронімів при іменах.

Письменник-публіцист свідомо наголошує на досягненнях відомих йому українців, які завдяки своїй працелюбності й наполегливості змогли здобути належне місце в новій країні проживання. Для прикладу, як У. Самчук характеризує С. Смаль-Стоцького: *Або ось з іншої опери: могутній, монументальний рустикальний наш князь на кафедрі Празького університету Степан Смаль-Стоцький – по-своєму поет, мовознавець, науковець, посол і професор, мій добрий батьківський друг, учитель і добродій...* (Samchuk (a) 7).

Нерідко письменник уживає множинні форми досліджуваних онімів для називання відомих осіб, демонструючи вміння надавати узагальнення антропонімам, передусім у випадках, коли йдеться про цілі родини близьких йому людей, що дозволяє виразити конотації захоплення, радості. Зі спогадів автора: *Або прекрасна, творча, хвилююча родина Леоніда і Надії Біленьких з їх*

літературою, малярством і вічним кліматом мистецтва і критики, або патріархальна родина вічного революціонера Дмитра Антоновича з її музеями, лекціями, університетом, широким товариством, кавою, суперечками та дискусіями. А також: Незабутні родини Валентина і Лідії Садовських, Рutowих, Яковлевих, Мірних, Битинських, Слісаренків, Щербаківських, Сімовичів, Лащенко... (Samchuk (a) 8).

Загалом, характеризуючи цю плеяду національно свідомих інтелігентів, У. Самчук не приховує симпатії до них, бо всі вони – «гарячі патріоти з гарячим бажанням допомогти своїй землі, своїй батьківщині, своєму народу» (Samchuk (b) 69).

Серед друзів У. Самчука чимало представників інших національностей, засвідчених такими антропонімами, як *Кроненберг* із родиною (*Елеонора, Крістіна, Роберт*), Самчуків прадедавець *Павельчик*, прекрасний друг *Гюнтер Герофке*, добра приятелька *Фрідель* та інші: *І одразу прямую до Кроненбергів на Гартенштрассе. Як звичайно, бурхливе, радісне, тепле вітання* (Samchuk (a) 18).

Водночас неоднозначне ставлення в У. Самчука викликають його знайомі німецькі урядовці з відповідними прізвищами *Фріц Вайс, Карл Аріо, Герман Блюме*. Здебільшого письменник об'єктивний у своїх оцінках, а його ставлення до таких постатей амбівалентне – він не плекає жодних ілюзій щодо їхнього впливу на долю України, але й не принижує гідності, вдаючись частіше до іронії: *Вони були штучно напompовані «духом фюрера» і стали подібні до бальйону, що ось-ось розірветься* (Samchuk (b) 70).

У. Самчук із ностальгією згадує атмосферу старого передвоєнного періоду, що асоціюється з іменами відомих українських діячів, не з усіма з яких був знайомий особисто, як-от у контексті: *Тут ще бували і діяли Микола Садовський, Михайло Грушевський, Володимир Винниченко, Євген Чикаленко, ... яких ще не торкнулося гаряче полум'я звіроділих почувань* (Samchuk (a) 8–9).

Порятунок від буденності, сірості письменник-публіцист вбачає у читанні, в книгах. Тому докладно описує, відповідно номінуючи, письменників, які «були в моді» (*Блок, Єсенін, Гумільов*), які «належали до його фаворитів» (*Гоголь, Достоевський, Толстой, Бальзак, Голсуорсі*), а також «величезну плеяду багатющого літературного світу 20–30 рр.» (*Ромен Роллан, Льюїс Сінклер, Томас Манн, Герман Гессе, Ганс Грімм, Маргарет Мітчел* та багато інших). Окрім того, згадує не лише представників красного письменства, а також політиків, філософів (*Ганді, Муссоліні, Масарик, Бісмарк, Едісон Шпенглер, Бердяєв*), зауважуючи, що читалося все «для розбудови того, що зветься інтелектом і чого не могли зробити ніякі школи і ніякі професори» (Samchuk (a) 11).

Крім прізвищ письменників (*Бальзак, Голсуорсі*), художників (*Пікассо*), композиторів (*Бендржиш Сметона*), автор використовує чимало інших антропонімів, зокрема найменувань історичних осіб, політичних авантюристів-зверхників, на зразок: *Ленін, Сталін, Гітлер, Ріббентроп, Гесс*, супроводжуваних конотаціями зневаги, осуду і под.: *«Республіка» довела, що і слов'яни можуть, коли захочуть, жити без батога, без «батька зродного,*

Сталіна рідного» з Березами та іншими незчисленними Соловками (Samchuk (a) 10).

Ефект іронічності привноситься завдяки асоціативним зв'язкам між конкретними політиками і давньогрецькими філософами: *Тону цій ідилії надавав свого часу філософський епід Томаш Гаррік Масарик – Платон на троні президента...* (Samchuk (a) 9).

Аналіз антропонімів демонструє також їхнє входження у світовий контекст (Arkushyn 11). У досліджуваному тексті, наприклад, коли У. Самчук порівнює свою кохану з Гретою Гарбо: *Вона ще й тепер виглядає свіжо і молодо, а тоді це була справжня Грета Гарбо своїм пишином, ясним волоссям і гарними, мудрими, синіми очима...* (Samchuk (a) 22).

Певною стилістичною метою, зокрема наданням інтимізації висловлюванню, можна пояснити вживання окремих варіантів імен на кшталт *Маруся, Івась, Кость*. Пор.: *Михайло Мухин, який часто у нас бував, звав його (Івана Паламарчука) «підківніком», а Маруся просто Івасем* (Самчук (a) 15) або *... я вже на Поцдамер-бангоф Берліну, де мене зустріли Панченко-Юревич і Кость Мельник...* (Samchuk (a) 17).

Водночас не зовсім зрозумілим для непосвячених залишається питання щодо іменування самого автора *Данель*, напр.: – *Ну-ну. Данель! Скільки часу! І нічого не писав!* (Samchuk (a) 22).

Загалом письменник протягом усього тексту намагається підкреслити самоорганізованість українців в еміграції, вживаючи словосполучки *наша громада, наше письменство, люди моєї мови* і под.: *Тут пізнав певне число людей моєї мови, з якими судилося ділити долю і долю мого життя* (Samchuk (a) 6), забезпечуючи в такий спосіб реалізацію ідеологічної функції.

Проведений аналіз засвідчив, що в публіцистиці У. Самчука (твір «На білому коні») антропоніми характеризуються високою частотністю вживання і, що головне, допомагають читачеві змодельовати образ автора тексту – людини освіченої, ерудованої і духовно багатой, глибше зрозуміти зображені події, усвідомити важливість життєвого досвіду письменника. Встановлено, що переважають у Самчукових спогадах антропоніми, які, крім номінативної та інформативної функцій, виконують ще ідеологічну та естетичну, коли виражають авторські оцінки й почування. Усе це дає підстави стверджувати, що оніми є релевантною ознакою ідіостилію письменника в автобіографічній публіцистиці.

Перспективи подібних досліджень вбачаємо в подальшому студіюванні не лише антропонімів у публіцистичних текстах У. Самчука, але й інших онімів у його творчості, насамперед в аспекті когнітивної ономастики з урахуванням процесів концептуалізації та категоризації. Вивчення авторських оніміконів необхідно поширювати також на творчість інших письменників, передусім тих, які тривалий час замовчувалися, змушені були проживати в еміграції, але які багато зробили для розвитку української культури.

Література

1. Аркушин Г. Антропонімікон канадійських українців третьої хвилі імміграції (за романом У. Самчука “На твердій землі”). *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія Мовознавство*. Тернопіль: ТНПУ, 2017. Вип. 1(27). С. 8–12.
2. Бачинська Г. Відойконімі деривати в антропонімії м. Тернополя. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія Мовознавство*. Тернопіль: ТНПУ, 2014. Вип. 1(23). С. 17–19.
3. Бучко Д.Г., Ткачова Н.В. Словник української ономастичної термінології. Харків: Ранок-НТ, 2012. 256 с.
4. Калинкін В.М. Поетика онима: монографія. Донецьк: Юго-Восток, 1999. 408 с.
5. Карпенко О.Ю. Когнітивна ономастика. Одеса: Фенікс, 2010. 158 с.
6. Лучик В. Слов'янська ономастика: стан і перспективи розвитку. *Наукові записки Тернопільського національного педагогічного університету імені Володимира Гнатюка. Серія Мовознавство*. Тернопіль: ТНПУ, 2017. Вип. 1(27). С. 210–212.
7. Михайлин І.Л. Журналістика: словник-довідник. Київ: Академвидав, 2013. 320 с.
8. Carnegie D. Dale Carnegie's Lifetime Plan for Success. The Great Bestselling Works Complete in One Volume. New York : Galahad Books, 1998. 538 p.

References

1. Arkushyn, Hryhoriy. Antroponimikon kanadiiskykh ukrainsiv tretoi khvyli immihratsii (za romanom U. Samchuka “Na tverdii zemli”) (Anthroponymicon of Canadian Ukrainians of the third wave of immigration (based on U. Samchuk's novel “On solid ground”)). *Naukovi zapysky Ternopilskoho natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni Volodymyra Hnatiuka. Seriiia Movoznavstvo (Scientific notes of Volodymyr Hnatiuk Ternopil National Pedagogical University. Linguistics series)* 1(27) (2017): 8–12. Print.
2. Bachynska, Halyna. Vidoikonimni deryvaty v antroponimii m. Ternopolia (Derivatives based on oikonyms in the anthroponymy of Ternopil). *Naukovi zapysky Ternopilskoho natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni Volodymyra Hnatiuka. Seriiia Movoznavstvo (Scientific notes of Volodymyr Hnatiuk Ternopil National Pedagogical University. Linguistics series)* 1(23) (2014): 17–19. Print.
3. Buchko, Dmytro, and Nataliia Tkachova. *Slovnyk ukrainskoi onomastychnoi terminolohii (Dictionary of Ukrainian onomastic terminology)*. Kharkiv: Ranok-NT, 2012. Print.
4. Kalynkyn, Valerii. *Poetyka onyma (Poetics of Onym)*. Donetsk: Yuho-Vostok, 1999. Print.
5. Karpenko, Olena. *Kohnityvna onomastyka (Cognitive onomastics)*. Odesa : Feniks, 2010. Print.
6. Luchyk, Vasyl'. *Slovianska onomastyka: stan i perspektyvy rozvytku (Slavic onomastics: state and prospects of development)*. *Naukovi zapysky Ternopilskoho natsionalnoho pedahohichnoho universytetu imeni Volodymyra Hnatiuka. Seriiia Movoznavstvo (Scientific notes of Volodymyr Hnatiuk Ternopil National Pedagogical University. Linguistics series)* 1(27) (2017): 210–212. Print.
7. Mykhailyn, Ihor. *Zhurnalistyka: slovnyk-dovidnyk (Journalism: reference dictionary)*. Kyiv : Akademvydav, 2013. Print.
8. Carnegie D. Dale Carnegie's Lifetime Plan for Success. The Great Bestselling Works Complete in One Volume. New York: Galahad Books, 1998.

Список джерел ілюстративного матеріалу

1. Самчук Улас (а). На білому коні. На коні вороному. Київ: Вид-во ПрАТ «Українська прес-група», 2013. Вид 2. 72 с.
2. Самчук, Улас (б). На білому коні. Спогади. Львів: Червона калина, 1999. 88 с.

List of Sources

1. Samchuk, Ulas (a). *Na bilomu koni. Na koni voronomu (On a white horse. On a black horse)*. Kyiv: Vyd-vo PrAT «Ukrainska pres-hrupa», 2013. Print.
2. Samchuk, Ulas (b). *Na bilomu koni. Spohady (On a white horse. Memoirs)*. Lviv: Chervona kalyna, 1999. Print.

ANTHROPONYMS AS A MARKER OF A WRITER'S IDIOSTYLE IN JOURNALISTIC TEXTS (TO THE 115TH ANNIVERSARY OF ULAS SAMCHUK'S BIRTH)

Tetiana Vilchynska

Department of General Linguistics and Slavic Languages, Volodymyr Hnatiuk Ternopil National Pedagogical University, Ternopil, Ukraine

Abstract

Background: The study is performed in the aspect of literary onomastics and deals with the analysis of anthroponyms as components of onomastic space in the journalism of Ulas Samchuk (book of memoirs "On a White Horse"). The topicality of the proposed research, on the one hand, is determined by scientific interest in anthroponyms, which, due to their expressive capabilities, richness of functions, unexpected authorial experiments, are an important representative of the writer's creative idea, and on the other - interest in the heritage of those artists who has not been properly evaluated in Ukraine.

Purpose: The aim of the article was to establish the specifics of anthroponymic units as markers of the author's idiosyle in the journalistic heritage of U. Samchuk.

Results: The analysis showed that in U. Samchuk's journalistic texts anthroponyms are characterized not only by high frequency of use, but also help the reader to model the image of the author - an educated, erudite and spiritually rich person, to understand the importance of his life experience, to understand the events he portrays better therefore argue that anthroponyms are a relevant feature of the writer's idiosyle in autobiographical journalism.

Discussion: The analysis of the onymicon in U. Samchuk's journalistic work contributes to the further study of the peculiarities of literary onomastics in general and anthroponymicon in particular and makes it possible to comprehend the figure of the writer more deeply. We see the prospects of such research in the further study not only of anthroponyms in U. Samchuk's journalistic texts, but also of other onyms in his work, not only in the aspect of literary onomastics, but also cognitive, taking into account the processes of conceptualization and categorization. The study of author's onymicons should also be extended to the works of other writers, especially those who have been silent for a long time, but have done much for the development of Ukrainian culture.

Keywords: literary onomastics, anthroponym, surname, name, journalistic text, U. Samchuk.

Vitae

Tetiana Vilchynska is Doctor of Philology, Professor, Dean of Faculty of Philology and Journalism, Professor of Department of General Linguistics and Slavic Languages in Volodymyr Hnatiuk Ternopil National Pedagogical University. Her research interests include cognitive linguistics, linguoculturology, and text linguistics.

Correspondence: tetyana_v@ukr.net

Надійшла до редакції 20 травня 2020 року
Рекомендована до друку 15 серпня 2020 року